

H. NAGY PÉTER

Visszaemlékezések 2.

A tollas ember

Vonatozom, Komáromba; már kábé tíz éve, azaz felnőttségem, egyetemi oktató. Újvár felől mindig érdekes a felhozatal, egyszer össze is veszem egy nővel, mert azt állította magáról, hogy ő írta Talamon Alfonz legjelentősebb műveit, meg azt is, hogy nála írják a diákjaim a szakdolgozatukat. Szerintem egyik sem igaz, de nem is ő a főszereplő.

Hanem egy kereskedő, aki viszi az üzletet, régi alkatrészeket árul Komáromban, és minden nap Újvárból jár fenntartani a boltot. Mondja is, hogy az a gáz, amikor a fia (autószerelőként) megkéri, hogy tekerjen be egy csavart, és ő persze másfelé forgatja, akkor megkapja az ukázt: „Ez nem toll.”

Szóval ő a főszereplő. Arany ember. Kisebb, mint a szokásos dagadék. Reggel kilépek a kapun, és bár az egyértelműen gyalogjár-dára nyílik, figyelnem kell, nehogy elgyúrjanak a biciklisek. (Egyszer az egyiket megpróbáltam elküldeni a fenébe, de neki állt feljebb, hogy én mit keresek itt hirtelen a járdán.) Gyalogosként. Nos, éppen kilépek a szóban forgó kapun, jön ismerősöm, akivel eddig mindig csak a komáromi vonaton találkoztunk (oda-vissza), de mindig köszöntünk egymásnak, mintha cimborák lennénk. Nem voltunk azok. Mostanáig.

A nevét nem tudom, de szimpatikus figura. A házunk előtt egy hármas útkereszteződés található. Néhány gyalogátkelővel. Mindegyik kábé öt másodpercig zöld a gyalogosok számára. Esély sincs az átkelésre. Főhősünk, tudva mindezt, azonnal felajánlotta, hogy tartsak vele a hármas útkereszteződés lehető legbonyolultabb, de leggyorsabb pontján át, akkor, amikor pár pillanatig nem jön semmi, sehonnán. Csak mi megyünk. Keresztbe. És, bakker, tényleg van egy ilyen pont (szinte Lagrange), no, azt kell megragadni. Megoldottuk.

Egy teljesen más útvonalon, ahogy az állomásra szoktam menni, elértük a vonatot. Repülés nélkül. Barátom persze abszolút profinak bizonyult: a jegypénztárnál is segített, pedig én alapvetően jó – meg digitális – jegyvásárló lennék. De ez mellékes. Jött is a vonat, nem késett, de régies volt. Ilyesmiket talán már nem szabadna alkalmazni, de mégis futnak a vágányokon. Ismerősöm szerint viszont ezek még akár kellemesebb vagonok is, mint a mostaniak, mert ezekben el lehet terülni. Szerintem az újakban is, de ezt nem tettem szóvá. Izzadtam, mint a mézember.

Merthogy elkezdődött egy marha érdekes beszélgetés. Aminek a végén (tehát a közepétől itt most megfosztom az olvasót) kiderült, hogy az úriember igencsak vonzódik a tollakhoz. Ez Hetény magasságában történt, amikor is főhősünk észrevette, hogy a felső zsebemben két toll is virít. Rákérdezett. Nem értettem. (Nem volt meg minden foga, ki tudja, mit mond.) „Kakálni is kell időnként.” De nem mentem ki, visszakérdeztem. Mint kiderült, nem látott még ilyen jellegű célszerszámokat. Pontosabban, pont ilyeneket nem. Az egyik ezüstsínű volt, a másik zöld.

Előhúztam a dolgaimat. Mondott egy rövidítést, bólogattam, gondoltam, értem, részben. De aztán minden megvilágosodott: a tollra utal. A beszélgetés azonban teljesen másról szólt addig, elképesztő sztorikat mondott a faszi ötpercenként, váltogatta őket, és jól csinálta. Az egyik szerint anno a cigányoknak vagy romáknak volt egy elméletük arról, hogy ha elássák a döglött csirkét a földbe két napra, megtisztul a baktériumoktól, aztán fogyasztható. Science fiction.

Aznap reggel korán keltem. A következőképpen jártam el. „Melyik idióta törte be az ajtót?” Beállítva az idő. Na persze ilyenkor óránként felébredek. Egykor, kettőkor, háromkor, négykor, ötkor, hatkor, fél négykor, három előtt tíz perccel, és így tovább, no, meg hat húsz helyett hat tizenkettőkor. Fáradt voltam. Tehát a telefont ki is nyomtam, mielőtt csörgött volna. Előbb indultam, időben. De arra gondoltam, hogy elteszek, a kurva életbe, pár tollat, mert a tanszéken nincs (nekem). Behajoltam a gép mögé: oázis. Találomra néhány. Be a zsebbe. Takarásban.

Heténynél meg kiszúrja a tollas ember. Hihetetlen. Hihetetlen? Van benne valami. Illetve a valószínűséggel is operálhatnánk, de nem tesszük. Egyszerű ember, egyszerű megoldás. Én négy tollat hoztam – teljesen önkényes módon – egy helyett. „Egy szajha is elérékenyült volna tőle.” Előhúztam a tollaimat. Az első a szürke volt: SZMÍT logóval, azaz a Szlovákiai Magyar Író Társaság által rendelt cucc. A második szintén szürke volt, elhajlott a pánt, de működött: a nyitrai egyetem Közép-európai Tanulmányok Karának kiadványa volt. A harmadik, amit a táskámból bányásztam elő – anno is ad hoc módon tettem oda, de ott volt –, a Selye János Egyetem kék színekben pompázó ajándék íróeszköze. Fárasztó? Főhősöm mindet megkapta. A negyedik, az újvári „inasképző” zöld színű remeke nálam maradt.

Nekem amúgy sok van. Mivel neki ötszáz, hiszen gyűjtő, el is neveztem magamban úgy, ahogy engem hívott a tornatanárom a gimiben: tollpipi.